

MRF 2021.204

Vestre Landsrets dom af 12. februar 2021, 12. afd., sag BS-2701/2020-VLR
(Stig Glent-Madsen, Astrid Bøgh og Jens Røn)

UA (adv. Paul Lorenzen) mod Vejdirektoratet (adv. Louise Solvang Rasmussen) og KS (adv. Caroline Louise Ganzhorn)

Vejdirektoratets ophævelse af påbud om fjernelse af hæk fra privat fællesvej gyldigt, idet kommunen ikke i tilstrækkelig grad havde undersøgt, om hækken var plantet på det ibrugtagne vejareal. Ejeren af vejarealet var ikke rette sagsøgte for påstand om ophævelse af Vejdirektoratets afgørelse.

Sagen angik en privat fællesvej beliggende på KS' ejendom i Mariagerfjord Kommune. Med en lokalplan fra 2008 overgik området til at være byzone, hvorefter kommunen var ophørt med at administrere vejen som en privat fællesvej, idet KS ikke anerkendte, at andre havde vejret til strækningen, og i 2010 foretog KS udstykning af det areal, hvor vejen var placeret. I en dom fra februar 2017 fastslog Vestre Landsret imidlertid, at vejen fortsat tjente som en privat fællesvej, hvorefter en vejberettiget, UA, anmodede kommunen om at påbyde KS bl.a. at fjerne en hæk, der i 2013 var plantet på en del af det i 2010 udstykkede areal, som UA mente hørte til vejen. I juni 2017 meddelte kommunen påbud til KS om bl.a. at fjerne hækken af hensyn til færdslen på vejen i medfør af § 61, stk. 2, i lov om private fællesveje (privatvejsloven), og om reetablering af vejen. KS påklagede afgørelsen til Vejdirektoratet, der den 9. februar 2018 ophævede kommunen påbud om at fjerne hækken med henvisning til, at hækken blev plantet i 2013, hvor kommunen efter eget udsagn ikke havde administreret vejstrækningen som privat fællesvej, hvorfor plantningen af hækken ikke var i strid med privatvejslovens bestemmelser. Endvidere anførte Vejdirektoratet, at kommunen ikke i tilstrækkelig grad havde undersøgt og godtgjort, at det areal, hvor hækken var plantet, var en del af det ibrugtagne vejareal. UA anlagde herefter sag mod Vejdirektoratet og KS med principal påstand om, at de sagsøgte skulle anerkende, at Vejdirektoratets afgørelse skulle ophæves. For byretten påstod Vejdirektoratet i første række afvisning som følge af UA's manglende retlige interesse, mens KS påstod frifindelse og gjorde gældende ikke at være rette sagsøgte. Byretten fandt, at Vejdirektoratet havde anset UA for part i klagesagen vedrørende påbuddet om fjernelse af hækken og i den forbindelse havde partshørt UA, hvorfor UA kunne indbringe Vejdirektoratets afgørelse for retten. Vejdirektoratets afvisningspåstand blev derfor ikke taget til følge. I forholdet

mellem UA og KS fandt byretten, at Vejdirektoratets afgørelse ikke var en tvist mellem UA og KS, hvorfor KS ikke var rette sagsøgte og derfor allerede af den grund blev frifundet. Vedrørende realiteten påstod Vejdirektoratet frifindelse navnlig med henvisning til, at kommunen ikke havde oplyst spørgsmålet om bredden af den private fællesvej tilstrækkeligt, hvorfor direktoratet med rette havde ophævet påbuddet. Vejdirektoratet anerkendte endvidere, at det i direktoratets afgørelse anførte om, at hækken ikke var i strid med privatvejsloven, idet kommunen indtil Vestre Landsrets dom i 2017 ikke havde administreret vejen som en privat fællesvej, ikke var fyldestgørende, men anførte, at denne fejl var konkret uvæsentlig. Byretten lagde til grund, at KS ikke havde anerkendt, at hækken var placeret på et areal, der var taget i brug som privat fællesvej, hvorfor kommunen ikke i tilstrækkelig grad havde undersøgt og godtgjort, hvilket grundlag kommunen havde haft for at administrere arealet med hækken som en del af det ibrugtagne vejareal, idet retten bemærkede, at hverken by- eller landsrettens domme i den tidligere sag om vejretten havde taget stilling til bredden af vejen. UA ankede dommen til landsretten, for hvilken Vejdirektoratet frafaldt sin afvisningspåstand. UA gjorde supplerende gældende, at vejarealet i 2010 var blevet udstykket, og at hækken var placeret på denne matrikel og derfor på vejarealet. Landsretten frifandt KS af de grunde, som byretten havde anført. I forholdet mellem UA og Vejdirektoratet fandt landsretten det heller ikke bevist, at KS havde anerkendt en bestemt vejbredde. Den omstændighed, at KS særskilt havde fået matrikuleret det areal, som hækken var plantet på, som vej, kunne ikke tages som udtryk for en anerkendelse af, at det udstykkede areal i sin helhed var taget i brug som vej. Herefter og i øvrigt af de grunde, som byretten havde anført, blev Vejdirektoratet frifundet.

Kommentar: Sagen illustrerer vanskelighederne ved vejmyndighedens administration af privatvejslovens regler, der befinder sig i snitfladen mellem privatret og offentlig ret. På den ene side har hverken kommunen eller Vejdirektoratet kompetence til at afgøre privatretlige spørgsmål om f.eks. vejrettens eksistens og omfang. På den anden side udgør disse privatretlige forhold i vid udstrækning det underliggende grundlag for lovens offentligretlige bestemmelser, herunder om fjernelse af beplantning fra vejareal. Som Vestre Landsrets dom i denne sag viser, er vejmyndigheden forpligtet til at oplyse sagen, hvis der er uenighed om arealet af en privat fællesvej, og vejmyndigheden må i sidste ende tage præjudiciel stilling til det privatretlige spørgsmål, hvis parterne ikke har fået det afklaret ved domstolene. Vejmyndighedens afgørelse af det præjudicielle spørgsmål vil dog ikke være bindende for de private parter, der i givet fald må anlægge en efterfølgende sag ved domstolene med henblik på dets endelige afgørelse. Se også Ramhøj: Private fællesveje, 2. udg., 2016, s. 199 i relation til privatvejslovens § 66 samt MRF 2021.216 B om fordeling af vedligeholdelsesomkostninger efter lovens § 15.

Frifindelsen af KS er helt i overensstemmelse med hidtidig retspraksis, hvorefter rette sagsøgte for et anerkendelsessøgsmål vedrørende lovligheden og gyldigheden af en myndigheds afgørelse er den myndighed, der har truffet afgørelsen, og ikke adressaten for afgørelsen, jf. MAD 2008.55 V. Uanset dette havde det dog været hensigtsmæssigt, om KS som ejer af det omhandlede vejareal havde været (med)inddraget i sagen, ikke mindst af hensyn til sagens oplysning, idet retten bl.a. skulle tage stilling til, om KS kunne anses for at have anerkendt en bestemt vejbredde. Se til sammenligning U 1992.227 H og U 2002.757 H om inddragelse af førsteinstansen i en sag, hvor en rekursinstans har truffet afgørelse, og hertil Toftegaard Nielsen i U 2000B.319, Mathiassen i U 2004B.171 og Pagh i TfM 2007.241.

RETEN I AALBORG DOM

afsagt den 7. januar 2020

Sag BS-28826/2018-ALB

UA
(advokat Paul Lorenzen)

mod

Vejdirektoratet
(advokat Louise Solvang Rasmussen)

og

KS
(advokat Caroline Louise Ganzhorn)

Denne afgørelse er truffet af dommer Poul Erik Nielsen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 8. august 2018.

Sagen drejer sig om Vejdirektoratets ophævelse af Mariagerfjord Kommunes påbud til KS om fjernelse af hæk på den private fællesvej Søtofte i Sdr. Onsild.

Sagsøgeren, UA, har fremsat følgende påstand:

Overfor sagsøgte 1

Principalt: Den af sagsøgte 1 den 9. februar 2018 i sag 17/10086-16 truffe afgørelse ophæves.

Subsidiært: Mariagerfjord kommunes påbud af 30. juni 2017 – bilag 1 - om fjernelse af hæk plantet i vejareal og reetablering af vejen efter opgravningen stadfæstes, alene med den ændring at arbejdet skal være udført senest 3. måneder efter rettens afgørelse, medmindre retten fastsætter en anden frist.

Overfor sagsøgte 2

Sagsøgte 2 tilpligtes at anerkende,

Principalt: Den af sagsøgte 1 den 9. februar 2018 i sag 17/10086-16 truffe afgørelse skal ophæves.

Subsidiært: Mariagerfjord kommunes påbud af 30. juni 2017 – bilag 1 - om fjernelse af hæk plantet i vejareal og reetablering af vejen efter opgravningen stadfæstes, alene med den ændring at arbejdet skal være udført senest 3. måneder efter rettens afgørelse, medmindre retten fastsætter en anden frist.

Sagsøgte 1, Vejdirektoratet, har principalt fremsat påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Sagsøgte 2, KS, har principalt fremsat påstand om frifindelse, subsidiært frifindelse og tertiært frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det fremgår af sagen, at Vejdirektoratet den 9. februar 2018 traf afgørelse om at ophæve Mariagerfjord Kommunes påbud om at fjerne hækken og tilladelse til at fjerne bommen og stenene, men opretholdt afslaget på at flytte bommen på den private fællesvej Søtofte.

Mariagerfjord Kommune havde i en afgørelse af 30. juni 2017 i medfør af privatvejlovens § 61, stk. 2, blandt andet givet sagsøgte 2 – KS – påbud om fjernelse af hæk plantet i vejarealet og reetablere vejen efter opgravning.

Forklaringer

UA har forklaret, at hans forældre købte ejendommen i 1965. Sagsøgeren var på dette tidspunkt flyttet hjemmefra, men han kom ofte i området. Vejen Søtofte har ikke ændret karakter i denne periode. Der har aldrig tidligere været lagt forhindringer på vejen, siden han i 1995 flyttede ind på ejendommen, men i 2009 var der lagt en stor sten på vejen. Han opdagede stenen, da han kom hjem fra arbejde. Han var ikke klar over, hvem der havde anbragt stenen, men han fik den fjernet. Stenen generede, da han ikke kunne køre forbi. Der var på dette tidspunkt en lejer i Kølhuset, og han kunne heller ikke komme til sit hus. Sagsøgeren har yderligere forklaret, at han bruger vejen for at komme på sine jorder, og når han skal hen til Kølhuset, som han ejer. For så vidt angår hækken har han forklaret, at man kan se, at den står på den "forkerte" side af skelpælene, og hækken generer trafikken på vejen. Vejen går helt op til skelpælene. Det ville være normalt at plante en hæk på "den anden side" af skelpælen, nemlig ind mod grunden. Hækken står op mod en meter ude på vejarealet. Vejen var i sin tid anlagt som en 10 alen bred vej, hvilket svarer til 6,28 meter. Det er nok rigtigt, når det i kommunens afgørelse er nævnt, at vejens bredde gennemsnitlig er 5,8 meter. Vejen er lidt smallere i den vestlige del ved sagsøgerens hus. Han vil tro, at bredden dette sted er ca. 5 meter, mens den i den anden ende er 10 alen. Det er korrekt, at han forlod mødet, der var indkaldt af kommunen, idet kommunen ikke opfyldte hans betingelser for at deltage i mødet. Han havde krævet, at både KS og hendes mand deltog i mødet, hvilket imidlertid ikke var tilfældet. Sagsøgeren ville konfrontere KS og hendes mand med de oplysninger, som han havde fået, da en ældre mand, som havde set KSs mand plante hækken på den "forkerte side" af skelpælene. Med hensyn til kommunens brev af 21. september 2016 til KS - ekstraktens side 74 og 75 - har han forklaret, at han fik en kopi af brevet. Han har ikke været i kontakt med kommunen om brevet. Han havde før det omtalte møde talt med kommunens repræsentant, landinspektør HM om vejen. HM har set de opsatte skelpæle. Mødet med kommunen foregik på vejarealet. På spørgsmål fra KSs advokat har sagsøgeren yderligere forklaret, at han bruger vejen dagligt for at komme til Kølhuset eller skoven. Han både går og kører på vejen. Det er meget sjældent, at han møder modkørende på vejen. Han anser det for et stort problem, at der er plantet hæk på vejarealet, idet det ikke muligt at gå til side, hvis der kommer modkørende. Sagsøgeren kan komme til sin skov og Kølhuset på anden måde, men det vil være en stor omvej. Han har ikke haft en landinspektør ude for at opmåle vejens bredde. Foreholdt det fremlagte kort - ekstraktens side 76 - har han forklaret, at det er korrekt, at der står "10 alen" to steder på kortet, men ikke på det omhandlede vejstykke. Vejen, der går mod nord, er en grusvej, og det er vanskeligt at sige, hvor bred vejen er, men den bruges fortsat. Han er ikke klar over, hvorfor denne vej ikke kan ses på nyere kort over området. Vejen har samme karakter som Søtofte, men den er måske en lille smule ringere. Han har hørt, at der har været udøvet hærværk mod hækkene ved vejen, men han kender ikke nærmere til dette. Han benægter selv

at have klippet hækken. Det vil være nødvendigt, at hækken fjernes, således han kan udnytte sin færdselsret. På spørgsmål fra sagsøgerens egen advokat har sagsøgeren yderligere forklaret, at kommunens medarbejder er landinspektør, og at han ikke vil betragte ham som uvildig landinspektør.

KS har forklaret, at hun købte ejendommen i 2007, men hun først overtog den i 2009, da det var en landbrugsejendom. Det er alene hende, der er ejer af ejendommen. Den omhandlede hæk er plantet i 2012, og hendes ægtefælle var kun med til at plante hækken ud for hendes ejendom. Det var således hende, som betjente gravemaskinen for at få hækplanterne sat i jorden. Efter den afsagte landsretsdom anerkendte hun, at der er tale om en privat fællesvej. Vejen har ikke skiftet karakter gennem årene. Hun har boet i området siden 2004. Hun har ikke selv opmålt vejens bredde, men det er korrekt, at Søtofte er bredere i den ene ende. Der er sket udstykning af grunde ved vejen. Det var lidt vanskeligt for hende at placere hækken ved skråningen ind mod udstykningen, og hun måtte også anvende en mindre maskine til dette arbejde. Hun placerede hækplanterne på toppen af skråningen, idet det ikke ville være naturligt at placere hækplanterne neden for skråningen. De udstykkede grunde begynder en halv meter fra kanten ved vejen. Hækken er i dag 1,10-1,20 meter høj. Hun vil også mene, at det var forsvarligt at plante hækken det pågældende sted, da biler eller andre ellers kunne komme ud over skråningen. Efter hendes erfaring er der så at sige ingen modkørende trafik på vejen. Med hensyn til det omtalte hærværk har hun forklaret, at det primært er UA, som er gået rundt med Roundup for at ødelægge hækplanterne. Hun har anmeldt ham til politiet i den forbindelse. UA har også kørt med en plæneklipper hen over hækplanterne. Endelig har hun set ham gå forbi og klippe i hækplanterne, ligesom han har trådt på hækplanterne. Det er sjældent, at UA benytter vejen. Man kan sagtens passere en modkørende på vejen. Med hensyn til den nordlige del af vejen har hun forklaret, at der er niveauforskelle, således at man kun kan benytte vejen, hvis man går eller er på hesteryg. På spørgsmål fra UAs advokat har sagsøgte yderligere forklaret, at det er korrekt, at politidirektøren har afvist hendes anmeldelser mod sagsøgeren, men hun har påklaget beslutningen til Statsadvokaten. Sagsøgte har filmet sagsøgerens handlinger. Hun har plantet hækplanterne, før landsretten endelig tog stilling til vejspørgsmålet. Efter hendes opfattelse står planterne på en hensigtsmæssig måde. Hvis hun havde plantet hækplanterne på den anden side af skelpælene, vil der være niveauforskel. På det omhandlede møde med kommunen kunne kommunens repræsentant HM se, hvor hækken var plantet.

Parternes synspunkter

UA har i sit påstandsdokument anført følgende:

"...

Sagsøgte 1 - Vejdirektoratet - formalitet:

A) Retlig interesse.

Da sagsøgte 2 anmodede Mariagerfjord kommune om at træffe den afgørelse, som blev indbragt for sagsøgte 1, foretog Mariagerfjord kommune en høring hos de grundejere, som havde en retlig interesse i kommunens afgørelse; nemlig de vejberettigede.

Det fremgår af bilag 1, at sagsøger - som grundejer og vejberettiget - afgav et høringsvar.

Sagsøgers retlige interesse er ikke blevet mindre efter, at sagsøgte 1 har behandlet sagen og truffet en afgørelse.

Sagsøger og de andre grundejere, der har en retlig interesse, burde derfor have været inddraget i sagsøgte 1 behandling af sagsøgte 2's klage, ligesom der burde have været foretaget en egentlig partshøring, jf. forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Dette er ikke sket, og det gøres gældende, at fremsendelsen af bilag A ikke opfylder de krav til partshøring, der følger af forvaltningsloven. Det fremstår som en orienteringsskrivelse, da det alene angivet at være en partshøring til Mariagerfjord Kommune og sagsøgte 2, ligesom der ikke gives sagsøger en rimelig frist til at svare.

Det fremgår ikke klart for sagsøger, hvornår sagsøgers retlige interesse gik tabt.

Det gøres gældende, at sagsøger har en væsentlig interesse i at kunne bruge en siden 1844 benyttet privat fællesvej, hvorfor sagsøger har en retlig interesse i en domstolsprøvelse af sagsøgte 1 afgørelse af 9. februar 2018 – bilag 2.

B) Rette sagsøgte

Det fremgår af sagsøgte 1's ankevejledning:

"Prøvelse ved domstolene (Søgsmålsvejledning)

Hvis du ønsker, at domstolene skal tage stilling til ... vores afgørelse i klagesagen, skal søgsmål være anlagt ...."

Sagsøgte 1 må anses for rette sagsøgte – sammen med sagsøgte 2.

Dette følger af

at sagsøger opfylder partsbegrebet i Folketingets ombudsmands generelle vejledning om partsbegrebet, hvorfor sagsøger har partsstatus, og

at Søgsmålsvejledningen angiver dette.

Det gøres dernæst gældende

- at vejen, hvori hækken er plantet, siden 1844 har været en privat fællesvej, hvilket Vestre Landsret ved bilag 4 har fastslået,
- at den vej, som sagsøger, derfor har færdselsret på, er tilstrækkeligt defineret, hvorved bemærkes, at Landsretten har fastslået, at vejen fremgår af matrikel kort fremlagt i retssagen, og at Landsretten har lagt til grund, at matrikelkortene stemmer med forholdene i marken på baggrund af fremlagte kortbilag og fotografier,
- at vejbredden dermed er fastlagt af Landsretten jf. bilag 5 til 10 alen eller 6,277 meter,
- at Kommunen derfor ikke var forpligtet til at spørge sagsøgte 2, om hun var uenig i vejens placering, da det i realiteten ville være en stillingtagen til, om hun var uenig i Landsrettens dom, hvilken dom hun var forpligtet til at efterleve,
- at de sagsøgtes henvisning til lokalplan 16/ 2008 af 19. februar 2008 i afgørelsen, derfor er fejlagtig og et usagligt hensyn, da kommunen med rette har afgjort sagen på baggrund af landsretssagen angivelse af vejen,
- at det er uden betydning for afgørelsen, at lokalplanens udlagte private vej / fællesvej ikke er anlagt / taget i brug,
- at Mariagerfjord kommune har taget Landsretsafgørelsen til efterretning med rette,
- at Mariagerfjord Kommune derfor altid har været forpligtet til at administrere vejen som en privat fællesvej også i den periode, hvor kommunen ikke mente, at der var et grundlag for at administrere vejen, som privat fællesvej, hvilket også er erkendt af sagsøgte 1,
- at sagsøgte 2, KS uberettigede indsigelser har til følge, at hun ikke i dag kan støtte ret på, at kommunen i en periode har ment, at den ikke kunne administrere vejen som en privat fællesvej,
- at det således må lægges til grund, at vejen også i perioden fra 2009 til Vestre Landsrets dom den 7. februar 2017 skulle have været administreret efter reglerne om private fællesveje, hvilket er erkendt af sagsøgte 1,

- at kommune ved administrationen kan udøve de fornødne skøn, hvor der skal tages stilling til om en rådighed er i strid med de vejberettiges rettigheder,
- at Mariagerfjord kommune derfor har hjemmel til at meddele påbuddet som sket,
- at sagsøgte 1s ophævelse af påbuddet derfor er sket med urette, og skal bortfalde, og
- at Kommunens afgørelse derfor fortsat må bestå.

Det gøres særligt gældende, at Vejdirektoratets grundlag for ophævelsen af påbuddet ikke er begrundet i sagens fakta og jus på følgende punkter:

- 1) Landsretsdommen viser, at kommunens opfattelse af det manglende grundlag for at administrere vejen var forkert. Mariagerfjord kommune har taget Landsretsafgørelsen til efterretning. Kommunen har rettet op på dette ved påbuddet.

Det er således åbenbart i strid med fakta, når Vejdirektoratet anfører:

"Vi må også lægge til grund, at kommunen efter egne oplysninger ikke har haft grundlag for i perioden fra 2009 til Vestre Landsrets dom den 7. februar 2017 at administrere vejstrækningen som privat fællesvej, fordi du som vej ejer i denne periode ikke har anerkendt, at andre har vejret til strækningen."

- 2) Om Mariagerfjord kommune har administreret vejen efter reglerne for private fællesveje er ikke afgørende. Det afgørende er, om vejen var en privat fællesvej, således at kommune havde hjemmel til og var forpligtet til at administrere vejen efter de pågældende regler. Dette er afgjort ved Landsrettens afgørelse.

Det burde være åbenbart, at plantning af en hæk i en privat fællesvej ikke kan ske uden aftale med de vejberettigede. Det gøres særligt gældende, at der er et særligt hensyn at tage til de vejberettigede, da der verserede en tvist herom.

Det er således i strid med fakta og jus, når Vejdirektoratet anfører:

"Vejdirektoratet må således konstatere, at ca. i 2013 – hvor hækken efter kommunes oplysninger er blevet plantet af vej ejer – har kommunen ikke administreret vejstrækningen som privatfællesvej. Plantningen af hækken kan derfor ikke have været i strid med privatvejlovens bestemmelser"

- 3) Vejejer er efter Landsretsdommen forpligtet til at anerkende, at vejen hele tiden har været en privat fællesvej. Kommunen har altså hele tiden haft hjemmel til og været forpligtet til at administrere vejen som en privat fællesvej. Det er uden betydning for vejens retlige status, om kommunen har ment sig berettiget til at administrere vejen eller ej som privat fællesvej.

Derfor er kommune også berettiget til at sanktionere handlinger, som er sket i den periode, hvor der har været strid om spørgsmålet mellem en vejberettiget og en vej ejer.

Det er således ikke korrekt, når det anføres:

”Endvidere kan privatvejlovens bestemmelser om nedlæggelse af private fællesveje ikke håndhæves af kommunen for så vidt angår beslutninger og handlinger foretaget i den periode, hvor kommune ikke har administreret vejstrækningen som privat fællesvej, medmindre vejejerer anerkender, at arealet fortsat er privat fællesvej.”

- 4) Ved retternes afgørelse var vejbredden dokumenteret ved fremlæggelse af matrikelkort. Det var ubestridt, at vejbredden, som anført på bilag 5 var 10 alen eller 6,277 meter. Retterne tager alene stilling parternes tvist, hvorfor det ikke har været anledning til at inddrage dette i sagen. Vejen bredde – herunder hækens placering i vejen - har på tidspunktet for påbuddet, ikke været problematiseret.

Vejejers handlinger kan heller ikke hindre vejmyndighedens administration. Her må kommunen være berettiget til at foretage et skøn ud fra kortbilag og forholdene i marken, om hækken er plantet i vejen eller uden for vejen. Dette må især gælde i en sag som denne, hvor det er åbenbart, at hækken er plantet i vejen. Sagsøgte 2 må i hvert fald have bevisbyrden for, at den er plantet uden for vejarealet, når forholdene er som i denne sag.

Vejdirektoratet synes at opbygge egne forudsætninger i afgørelse, når det anføres (sagsøgers understregninger):

”Hvis vejejerens plantning af hæk skal anses som udtryk for, at vejejerer ikke anerkender, at det areal, hvorpå hækken er plantet, er en del af den private fællesvej, må kommunen efter Vejdirektoratets opfattelse lægge dette til grund for sin administration af den private fællesvej i dag.

Vi har i den forbindelse noteret os, at hverken byrettens eller landsrettens dom, hvorved det fastslås, at vejstrækningen har status af privat fællesvej, tager stilling til vejens bredde.

Kommunen har ved partshøringsvar af 5. februar 2018 til Vejdirektoratet anført, at vejejer i 2011 har udstykket vejarealet på matr.nr. ... fra ejendommen matr.nr.

....

Kommunen må tage dette som udtryk for, at vejejer har taget stilling til vejbredden.

Vejdirektoratet har noteret sig kommunens holdning og må konstatere, at plantningen af hækken er sket ca. i 2013, dvs. efter vejarealets udstykning, hvorefter vejejerens plantning af hæk fortsat kan være udtryk for, at vejejeren ikke anerkender, at det areal, hvorpå hækken er plantet, er en del af den private fællesvej."

Der bør ses bort herfra ved vurderingen af, om påbuddet skal opretholdes.

Det skal særligt anføres, at kommunen har en forpligtelse ved administrationen af vejen at tage hensyn til de vejberettigedes – herunder sagsøgers - rettigheder.

Det gøres gældende, at de vejberettigedes – herunder sagsøgers – bestående rettigheder er uafhængig af vedtagne lokalplaner, sagsøgte 2's udstykninger af vejarealer og grunde, der ensidigt er besluttet og foretaget af sagsøgte 2.

De vejberettigedes rettigheder, og dermed kommunes administration er uafhængigt af sagsøgte 2 handlinger.

Derfor skal der ved afgørelsen ses bort fra det anførte.

Yderligere anbringender:

Til støtte for påstandene overfor sagsøgte 2:

Sagsøgte 2 har været i part i de truffede afgørelser, som søges ændret under denne sag, hvorfor det gøres gældende,

at sagsøgte 2 skal anerkende, at afgørelserne skal ændres som påstået,

at de anbringender, der ovenfor er gjort gældende til støtte for påstandene overfor sagsøgte 1, også skal fremføres til støtte for, at sagsøgte 2 skal anerkende, de pågældende forhold

..."

Sagsøgte 1 - Vejdirektoratet har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

2. ANBRINGENDER

2.1 Om sagens genstand og sagsøgerens påstande

Ved afgørelse af 9. februar 2018 (bilag 2) ophævede Vejdirektoratet Mariagerfjord Kommunes påbud af 30. juni 2017 (bilag 1), hvorefter sagsøgte 2, som er

”vejejer”, blev påbudt at fjerne en hæk, jf. privatvejs-loven § 61, stk. 2, og retablere vejen efter opgravningen.

Vejdirektoratet har ved afgørelsen af 9. februar 2018 således afgjort en klage fra sagsøgte 2 over Maria-gerfjord Kommunes påbud efter privatvejsloven (lovbekendtgørelse nr. 1234 af 4. november 2015 om private fællesveje). Ved afgørelsen tog Vejdirektoratet stilling til følgende fire klagepunkter vedrørende den private fællesvej, Søtofte:

- 1) kommunens påbud, hvor sagsøgte 2 som vejejer blev påbudt at fjerne hæk plantet i vejareal og retablere vejen efter opgravningen,
- 2) kommunens tilladelse til at fjerne eksisterende bom,
- 3) kommunens afslag på at flytte eksisterende bom og
- 4) kommunens tilladelse til at fjerne sten på vejarealet.

Sagsøgerens subsidiære og tertiære påstande vedrører alene Vejdirektoratets afgørelse om kommunens påbud, jf. privatvejsloven § 61, stk. 2, (klagepunkt 1). Vejdirektoratet har under sagen (i processkrift af 17. januar 2019 og duplik af 9. april 2019) opfordret sagsøgeren til at bekræfte, at den principale påstand tilsvarende kun vedrører denne del af Vejdirektoratets afgørelse. Opfordringen er ikke besvaret, og Vejdirektoratet gør gældende, at også sagsøgerens principale påstand må forstås således, at påstanden alene angår klagepunkt 1.

Under denne sag skal der derfor alene ske en prøvelse af Vejdirektoratets afgørelse om kommunens påbud, jf. privatvejsloven § 61, stk. 2.

2.2 Ikke retlig interesse

Til støtte for Vejdirektoratets påstand om afvisning af sagsøgerens påstande, og dermed sagen, gøres det gældende, at sagsøgeren ikke er søgsmålsberettiget, idet sagsøgeren ikke har fornøden retlig interesse i en domstolsprøvelse af Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018 (bilag 2).

Det forhold, at sagsøgeren er vejberettiget og daglig bruger af den private fællesvej, ændrer ikke herved, idet der ikke med afgørelsen sker ændringer i sagsøgerens adgang fra sin ejendom til den private fællesvej eller ændringer i sagsøgerens mulighed for at udnytte sin vejret til den private fællesvej. Færdsel til og fra sagsøgerens ejendom kan fortsat ske i samme omfang som hidtil.

Sagsøgeren har ikke i øvrigt oplyst omstændigheder, der skulle kunne begrunde en retlig interesse i et søgsmål mod Vejdirektoratet i anledning af Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018. Det gøres gældende, at det forhold, at sagsøgeren har været tillagt partsstatus *i kommunens sag*, ikke ændrer herpå.

Det bemærkes endeligt, at den sidste del af sagsøgerens tertiære påstand (fra og med "idet") i realiteten er anbringender til støtte for påstandens første led om hjemvisning med henblik på ændring af Vejdirektoratets afgørelse. Påstanden er derved uegnet til at indgå i en domskonklusion.

2.3 Rette sagsøgte

Til støtte for påstanden om frifindelse for sagsøgerens subsidiaire påstand gøres det yderligere gældende, at Vejdirektoratet ikke er rette sagsøgte for denne påstand, idet Vejdirektoratet ikke har truffet den i påstanden omtalte afgørelse. Under en retssag anlagt mod Vejdirektoratet kan der (ifald sagsøgeren anses for søgsmålsberettiget, jf. ovenfor) alene ske en prøvelse af Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018 (bilag 2).

Retten kan derimod ikke ved et søgsmål mod Vejdirektoratet – som påstået af sagsøgeren – stadfæste kommunens afgørelse, allerede fordi rettens prøvelse under retssagen ikke kan gå videre end Vejdirektoratets prøvelse i klagesagen, jf. privatvejslovens § 87, stk. 2. Vejdirektoratet kan alene prøve kommunens afgørelse for så vidt angår retlige spørgsmål.

Yderligere bemærkes, at sagsøgerens subsidiaire påstand forudsætter en prøvelse af Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018 (klagepunkt 1). En sådan prøvelse er indeholdt i sagsøgerens principale påstand.

2.4 Vejdirektoratets afgørelse er lovlig og gyldig

Til støtte for påstanden om frifindelse gøres det overordnet gældende, at Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018 (bilag 2) om ophævelse af kommunens påbud er lovlig og gyldig.

Afgørelsen er ikke behæftet med mangler, som medfører, at afgørelsen er ugyldig.

Vejdirektoratet har således med rette ophævet kommunens påbud om fjernelse af sagsøgte 2's hæk og efterfølgende retablering af vejen efter privatvejslovens § 61, stk. 2.

Til sagsøgerens anbringender bemærkes herudover følgende:

2.4.1 *Søtofte er en privat fællesvej*

Sagsøgeren gør gældende, at det med Vestre Landsrets dom af 7. februar 2017 (bilag 4) er fastslået, at den private fællesvej, Søtofte, siden 1844 har været en privat fællesvej, og fortsat tjener som privat fællesvej, hvorfor vejen også i peri-

oden fra 2009 til Vestre Landsrets dom af 7. februar 2017 (bilag 4) skulle have været administreret efter reglerne om private fællesveje. Sagsøgeren anfører endvidere, at det er uden betydning for vejens retlige status, om kommunen i perioden har administreret vejen som privat fællesvej eller ej.

Vejdirektoratet er enig med sagsøgeren i, at Søtofte er og hele tiden har været privat fællesvej, jf. Vestre Landsrets dom af 7. februar 2017 (bilag 4), og at vejens retlige status ikke afhænger af, hvordan kommunen har administreret vejen i perioden fra 2009 til Vestre Landsrets dom af 7. februar 2017 (bilag 4). Vejdirektoratet anerkender, at den i afgørelsen, side 5, anførte begrundelse ikke er fyldestgørende, da det heri er lagt til grund, at landsrettens dom ikke har betydning for perioden før den 7. februar 2017.

Det ændrer imidlertid ikke ved, at Vejdirektoratets afgørelse om at ophæve kommunens påbud er korrekt, idet kommunen ikke i tilstrækkelig grad har undersøgt og godtgjort, at det areal, hvor hækken er plantet, er en del af det ibrugtagne vejareal.

Det i afgørelsen anførte om vejens status forud for Vestre Landsrets dom er derved konkret uvæsentligt og ikke et forhold, der kan føre til afgørelsens ugyldighed (og derved hverken føre til ophævelse, rettelse eller hjemvisning, jf. sagsøgerens påstande).

2.4.2 *Vejens bredde*

Privatvejslovens kapitel 10 gælder, med undtagelse af §§ 69, 70 og 70c kun for det areal, der er taget i brug, eventuelt anlagt, for en privat fællesvej. Bestemmelsen i § 61, stk. 2, om, at kommunalbestyrelsen kan kræve, at træer og anden beplantning på, i og over en privat fællesvej skal opstammes, beskæres eller helt fjernes, når hensynet til vejens istandsættelse eller færdslen på vejen gør det nødvendigt, gælder ikke for beplantning mv. på arealer, der er *udlagt* til privat fællesvej, men endnu ikke anlagt/taget i brug.

Den private fællesvej, Søtofte, har som anført ovenfor tjent som privat fællesvej siden 1844. Vejstrækningen blev ved offentliggørelsen af Lokalplan 16/2008 den 19. februar 2008 overført fra landzone til byzone. Der foreligger ikke oplysninger i sagen om, i hvilken bredde vejen var taget i brug i 2008, da denne overgik til privat fællesvej i byzone. Der er heller ikke oplysninger i sagen om afgørelser truffet af kommunen om vedligeholdelse og istandsættelse, hvori der kunne være oplysninger om den ibrugtagne vejbredde.

Tilsvarende foreligger heller ikke oplysninger om afgørelser truffet af kommunen efter reglerne om private fællesveje på landet for perioden før 2008, hvori

vejejeren har forholdt sig til udlægget, eller hvori vejmyndigheden har lagt en bestemt – ibrugtaget – bredde til grund for afgørelsen.

2.4.2.1 *Kommunen har ikke undersøgt sagen tilstrækkeligt*

Vejdirektoratet har i afgørelsen korrekt lagt til grund, at vejejeren (sagsøgte 2) ikke anerkender, at vejarealet, hvor hækken er placeret, er taget i brug som privat fællesvej. På den baggrund fastholder Vejdirektoratet, at Mariagerfjord Kommune ikke i tilstrækkelig grad har undersøgt og godtgjort, hvilket grundlag kommunen har for at administrere arealet med hækken som en del af det areal, der er taget i brug som privat fællesvej.

Derfor kan kommunen ikke påbyde beplantningen fjernet med hjemmel i § 61, stk. 2, og Vejdirektoratet har således med rette ophævet kommunens påbud.

Det er herudover Vejdirektoratets opfattelse, at kommunen ikke i tilstrækkeligt omfang har undersøgt og redegjort for, hvorfor den mener, at den imod vejejerens anerkendelse kan administrere det omhandlede areal som del af det udlagte vejareal eller del af det ibrugtagne areal for en privat fællesvej.

Når udstrækningen af vejudlægget ikke er endelig fastslået, og der er uenighed mellem de vejberettigede og vejejeren om udstrækningen af den private fællesvej, kan kommunen træffe afgørelse efter privatvejs-loven vedrørende det areal, der i marken er taget i brug for en privat fællesvej. Kommunen kan ikke inddrage yderligere areal i sin afgørelse, medmindre vejejeren anerkender, at det pågældende areal er en del af vejens udlæg.

Kommunens påbud af 30. juni 2017 (bilag 1) vedrører et areal, som ikke er anerkendt af sagsøgte 2, og kommunen har ikke i tilstrækkeligt omfang redegjort for, hvorfor den anser dette areal som værende taget i brug for den private fællesvej på tidspunktet for etableringen af hækken. Vejdirektoratets afgørelse om at ophæve påbuddet som utilstrækkeligt undersøgt er derfor korrekt.

Det gøres hertil endvidere gældende, at de private fællesvejes grundlæggende private karakter indebærer, at vejmyndigheden skal spørge vejejeren, hvilket udlæg denne anerkender, hvis vejudlægget ikke er endeligt fastslået, og der er uenighed om f.eks. vejudlæggets bredde. Det er Vejdirektoratets opfattelse, at udlægsbredder angivet på matrikelkortet ikke kan lægges uprøvet til grund, når der er tale om så gamle private fællesveje.

Kommunen kan ikke pålægge vejejeren at anerkende et bestemt vejudlæg for en privat fællesvej, da dette er et privatretligt spørgsmål, som falder uden for kommunens kompetence. Vejdirektoratet kan heller ikke som klagemyndighed pålægge vejejeren at anerkende et bestemt udlæg, eller i sin afgørelse gå ud over det ibrugtagne/anerkendte udlæg.

Det bemærkes, at kommunen, jf. privatvejslovens § 26, stk. 2, (den tidligere privatvejslovs § 23, stk. 2 og 3) kan udlægge private fællesveje, herunder udlægge yderligere vejareal, i byer og bymæssige områder, jf. privatvejslovens § 3, stk. 1 og 2. Den foreliggende sag indeholder dog ingen oplysninger om, at Maria-gerfjord Kommune har foretaget et sådant udlæg siden 2008.

Sagsøgeren gør gældende, at sagsøgte 2's handlinger ikke kan hindre vejmyndighedens administration, hvorfor kommunen må være berettiget til at foretage et skøn ud fra kortbilag og forholdene i marken i forhold til, om hækken er plantet i vejen eller uden for vejen. Det bemærkes hertil, at det er Vejdirektoratets vurdering, at kommunen ikke i tilstrækkelig grad har undersøgt, hvilket grundlag kommunen har for at administrere arealet med hækken som en del af det areal, der er taget i brug som privat fællesvej.

For så vidt angår den del af vejen, som er udlagt, men ikke anlagt/ibrugtaget, henvises til det ovenfor anførte om, at kommunen konkret skal undersøge sagen og redegøre for, hvorfor den anser et bestemt areal som værende taget i brug for den private fællesvej. Efter Vejdirektoratets vurdering har Mariagerfjord Kommune i den konkrete sag ikke i tilstrækkeligt omfang redegjort herfor, hvorfor et eventuelt skøn foretaget på et uoplyst grundlag falder uden for det lovlige skøns rammer.

2.4.2.2 *Vejens bredde er ikke tidligere afgjort*

Sagsøgeren gør gældende, at vejbredden ved byrettens dom af 2. august 2016 (bilag 3) og Vestre Landsrets dom af 7. februar 2017 (bilag 4) var dokumenteret ved fremlæggelse af matrikelkort (bilag 5) under retssagerne. Sagsøgeren gør på den baggrund gældende, at det er *ubestridt*, at vejbredden som anført på bilag 5 var 10 alen eller 6,277 meter.

Dette bestrides, og det kan således ikke lægges til grund, at der med byrettens dom af 2. august 2016 (bilag 3) og Vestre Landsrets dom af 7. februar 2017 (bilag 4) er taget endelig stilling til vejbredden, herunder hvilken del af vejstrækningen, der var taget i brug som privat fællesvej i 2008, idet udstrækningen af vej-udlægget og bredden på det ibrugtagne vejareal ikke var genstand for prøvelse i de to retssager.

Det bestrides på den baggrund, at det med stævningen fremlagte matrikelkort (bilag 5) kan danne grundlag for en endelige fastsættelse af vejbredden, herunder hvilken del af vejstrækningen, der er taget i brug som privat fællesvej.

2.4.3 *Om partsbegrebet og Vejdirektoratets partshøringspligt*

Sagsøgeren gør gældende, at der ikke er sket behørig partshøring af sagsøgeren forud for Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018 (bilag 2), og at dette har betydning for sagens afgørelse.

Det gøres overordnet gældende, at sagsøgeren ikke er part i forhold til Vejdirektoratets afgørelse.

Det forhold, at kommunen faktisk behandlede sagsøgeren som part i kommunens sag, betyder ikke, at sagsøgeren efter gældende ret har partsstatus i forhold til Vejdirektoratets afgørelse. Det afhænger af, om sagsøgeren har en væsentlig og individuel interesse i sagen og dens udfald. Vejdirektoratets afgørelse ændrer ikke sagsøgerens adgang fra sin ejendom til den private fællesvej eller sagsøgerens mulighed for at udnytte sin vejret til den private fællesvej. Færdsel til og fra sagsøgerens ejendom kan fortsat ske i samme omfang som hidtil. Sagsøgeren har derfor ikke fornøden interesse i afgørelsen og dens udfald.

Såfremt retten måtte komme frem til, at sagsøgeren er part i forhold til Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018, gøres det gældende, at Vejdirektoratet ved mail af 31. januar 2018 (bilag A) foretog en behørig høring af sagsøgeren.

Ved denne mail fremsendte Vejdirektoratet udkast til afgørelse i klagesagen og alle akterne i denne sag samt Vejdirektoratets partshøring af Mariagerfjord Kommune og sagsøgte 2 til sagsøgeren.

Sagsøgeren fik med denne mail mulighed for at kommentere, rette og supplere sagens faktiske grundlag forud for Vejdirektoratets afgørelse, selv om Vejdirektoratet ikke anså sagsøgeren for part i Vejdirektoratets afgørelse. Sagsøgeren fremkom imidlertid ikke med bemærkninger til Vejdirektoratet.

På den baggrund gøres det gældende, at Vejdirektoratet ikke har tilsidesat kravet om partshøring i forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Endeligt gøres det gældende, at Vejdirektoratet ikke var forpligtet til at partshøre sagsøgeren forud for Vejdirektoratets afgørelse.

I forvaltningslovens § 19, stk. 1, er der fastsat nærmere bestemmelser om pligten til at partshøre. Hvis en part i en afgørelsessag ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om sagens faktiske omstændigheder eller eksterne faglige vurderinger, må der ikke træffes afgørelse, før myndigheden har gjort parten bekendt med oplysningerne eller vurderingerne og givet parten lejlighed til at fremkomme med en udtalelse. Der er dog kun pligt til at partshøre, hvis de faktiske oplysninger eller eksterne faglige vurderinger er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betyd-

ning for sagens afgørelse. Vejdirektoratet har ikke inddraget nye faktiske oplysninger i sin afgørelse.

Pligten til at partshøre efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, indtræder som udgangspunkt ikke som følge af, at Vejdirektoratet som rekursmyndighed har en anden retsopfattelse end kommunen. Partshøringspligten efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, indtræder kun, hvis myndighedens ændrede retsopfattelse rejser nye spørgsmål vedrørende bedømmelsesgrundlaget, således at parten får mulighed for at øve indflydelse på myndighedens forståelse af bedømmelsesgrundlaget. Der er derfor ikke en generel ret til at blive hørt alene som følge af en ændret retsopfattelse hos en rekursmyndighed, og det gøres gældende, at Vejdirektoratets ændrede retsopfattelse ikke i denne sag har rejst nye spørgsmål vedrørende bedømmelsesgrundlaget.

Også af den grund har Vejdirektoratet ikke tilsidesat kravet om partshøring i forvaltningslovens § 19, stk. 1.

Såfremt retten måtte finde, at sagsøgeren ikke er blevet behørigt partshørt, gøres det gældende, at den manglende partshøring er konkret uvæsentlig i den aktuelle sag, idet der ikke er grundlag for at tilsidesætte Vejdirektoratets afgørelse om, at Mariagerfjord Kommune ikke i tilstrækkelig grad har undersøgt og godtgjort, hvilket grundlag kommunen har for at administrere arealet med hækken som en del af det areal, der er udlagt eller taget i brug som privat fællesvej.

Mariagerfjord Kommune kan derfor ikke påbyde beplantningen fjernet med hjemmel i vejlovens § 61, stk. 2, idet denne bestemmelse kun finder anvendelse for det areal, som er anlagt/taget i brug som privat fællesvej. Derudover vedrører kommunens påbud af 30. juni 2017 (bilag 1) et areal, som ikke er anerkendt af sagsøgte 2 som vejareal. En partshøring af sagsøgeren ville ikke kunne ændre herved. Det bemærkes derudover, at sagsøgeren blev partshørt under kommunens behandling af sagen, og at sagsøgerens høringssvar har indgået i grundlaget for Vejdirektoratets afgørelse.

..."

Sagsøgte 2 - KS har i sit påstandsdokument anført følgende:

" ...

1. Rette sagsøgte

Det gøres gældende, at KS ikke er rette sagsøgte.

Vejdirektoratets afgørelse angår ikke stillingtagen til en tvist mellem sagsøgeren og sagsøgte 2.

En person, der vil anfægte gyldigheden af en myndighedsafgørelse, skal anlægge sagen mod den myndighed, der har truffet afgørelsen.

En borger, der ønsker en forvaltningsakt prøvet ved domstolene, skal således anlægge sagen mod den forvaltningsmyndighed, der har udstedt forvaltningsakten.

Sagsøgeren har *ikke* en retlig interesse i at inddrage sagsøgte 2 i en sag vedrørende gyldigheden af Vejdirektoratets afgørelse.

*****

~~Allerede fordi sagsøgte 2 ikke er rette sagsøgte, skal sagsøgte 2 frifindes.~~

*****

2. Mariagerfjord Kommunes afgørelse

Det ~~gøres overordnet gældende~~, at Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018 er lovlig og gyldig.

2.1 Vejens bredde

Det ~~gøres gældende~~, at Vejdirektoratets afgørelse af 9. februar 2018 er korrekt, idet Mariager-fjord Kommune ikke har bevist, at det areal, hvorpå hækken er plantet, er en del af det ibrugtagne vejareal.

Der foreligger i sagen ikke godkendelse fra Mariagerfjord Kommune til beplantning af hækken, og Mariagerfjord Kommune giver først påbud efter Landsrettens dom, hvor vejen blev klassificeret som en privat fællesvej - dog uden at Landsretten tog stilling til spørgsmålet om vejens bredde og det ibrugtagne areal.

Det fremgår ikke af Mariagerfjord Kommunes behandling af sagen, at kommunen nærmere har undersøgt de fysiske forhold vedrørende vejen, men Mariagerfjord Kommune skrev blot i afgørelsen af 30. juni 2017, at vejen ikke var udskilt i bestemt bredde.

Det ~~gøres derfor gældende~~, at Mariagerfjord Kommune ikke kan påbyde en beplantning fjernet på et areal, som ikke administreres af kommunen.

Det ~~gør yderligere gældende~~, at sagsøgeren ej heller har løftet bevisbyrde for, at den del af vejen, der er taget i brug, er på 6,277 meter.

Det er *ikke* korrekt når sagsøgeren fremfører, at Landsretten har fastsat vejen til 6,277 meter, hvilket bekræftes ved gennemlæsning af dommen.

Sagsøgeren har haft en tidligere byretssag, den tidligere landsretssag og nærværende byretssag, til at dokumentere den påståede vejbredde.

Eftersom dette ikke er sket, må det formodes, at en sådan bevisbyrde ikke kan løftes.

Det bestrides, at det som sagens bilag 5 fremlagte kort kan bruges til dokumentation.

2.2 Anerkendelse af vejudlæg

Det gøres gældende, at sagsøgte 2 som vejejer aldrig har anerkendt et bestemt vejudlæg.

Mariagerfjord Kommune kan ikke pålægge sagsøgte 2 at anerkende et bestemt vejudlæg og derfor ej heller træffe en afgørelse om fjernelse af beplantning på det ikke anerkendte vejareal.

*****

Derudover gør sagsøgte 2 tilsvarende anbringender gældende, som sagsøgte 1 har gjort gældende til støtte for sin påstand om frifindelse.
..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

Ad formaliteten

Det fremgår af sagens oplysninger, at Mariagerfjord Kommune havde modtaget ansøgning fra KS som vejejer om at flytte en eksisterende bom på den private fællesvej Søtofte. Der var desuden flere vejberettigede, som havde fremsat ønske om, at bommen blev fjernet. Endelig var der en vejberettiget, der havde klaget over, at der var plantet hæk på vejarealet, og at der var genstande på vejarealet, således at vejarealet ikke kunne anvendes i dets fulde bredde.

Kommunen havde i forbindelse med sagens behandling foretaget høring af UA, der blandt andet havde fremsat ønske om fjernelse af hækken på

vejarealet. KS indbragte derefter Mariager Kommunes afgørelse for Vejdirektoratet, der blandt andet ophævede kommunens afgørelse om fjernelse af hækken.

Retten lægger til grund, at Vejdirektoratets sagsbehandler den 19. januar 2018 havde partshørt KS og Mariagerfjord Kommune ved fremsendelse af direktoratets udkast til afgørelse. Sagsbehandleren sendte endvidere den 31. januar 2018 "som aftalt i telefonen i dag" en mail til UA med kopi af partshøring af kommune og KS. Det fremgår af mailen, at der var vedhæftet afgørelse af klage og sagens akter.

Retten finder, at den nævnte mail må opfattes som en partshøring efter forvaltningslovens § 19, stk. 1, hvorved retten især har lagt vægt på, at sagsbehandleren i Vejdirektoratet har anført, at UAs "...bemærkninger... naturligvis også (var) velkomne." Retten finder, at Vejdirektoratet derved har anset UA som part i sagen, og retten finder desuden, at UA har en direkte, væsentlig, individuel og retlig interesse i vejens indretning, således at han må anses som part i sagen, og retten finder, at han derved kunne indbringe Vejdirektoratets afgørelse for retten.

I forholdet mellem sagsøgeren og sagsøgte KS finder retten, at Vejdirektoratets afgørelse ikke er en tvist mellem UA og KS, således at KS ikke er rette sagsøgte. Retten tager på denne baggrund KSs frifindelsespåstand til følge.

Ad realiteten

Det lægges til grund, at sagsøgte KS først efter landsrettens afgørelse anerkendte, at Søtofte var en privat fællesvej. Retten må endvidere efter hendes forklaring lægge til grund, at hun ikke anerkender, at hækken er plantet på et areal, der er taget i brug som privat fællesvej. Retten finder som anført af Vejdirektoratet, at Mariagerfjord Kommune ikke i tilstrækkelig grad har undersøgt og godtgjort, hvilket grundlag kommunen har for at administrere arealet med hækken som en del af det areal, der er taget i brug som fællesvej. Retten har herved tillige lagt vægt på, at hverken byret eller landsret i deres afgørelser har taget stilling til bredden af vejen. Mariagerfjord Kommune kunne på denne baggrund ikke med hjemmel i privatvejlovens § 61, stk. 2, påbyde, at KS skulle fjerne hækken. Retten tager herefter Vejdirektoratets påstand om frifindelse over for sagsøgerens påstande til følge.

Sagsomkostningerne er fastsat efter sagens omfang, forløb og udfald, således at beløbet til dækning af de sagsøgtes udgifter til advokatbistand fastsættes til 20.000 kr. med tillæg af moms eller i alt 25.000 kr. Det er oplyst, at de sagsøgte ikke er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

De sagsøgte, Vejdirektoratet og KS frifindes.

Sagsøgeren UA skal til hver af **de sagsøgte** betale sagsomkostninger med 25.000 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

VESTRE LANDSRET
DOM
afsagt den 12. februar 2021

Sag BS-2701/2020-VLR
(12. afdeling)

UA
(advokat Paul Lorenzen)

mod

Vejdirektoratet
(advokat Louise Solvang Rasmussen)

og

KS
(advokat Caroline Louise Ganzhorn)

Retten i Aalborg har den 7. januar 2020 afsagt dom i 1. instans (sag BS-28826/2018-ALB).

Landsdommerne Stig Glent-Madsen, Astrid Bøgh og Jens Røn har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, UA, har gentaget sine påstande for byretten over for de indstævnte, Vejdirektoratet og KS.

Vejdirektoratet og KS har påstået dommen stadfæstet.

Supplerende sagsfremstilling

Der er for landsretten fremlagt blandt andet yderligere fotos, uddrag af Mariagerfjord Kommunes lokalplan 16/2008, offentliggjort den 19. februar 2008, og måleblad for matr.nr. ... Sdr. Onsild by, Sdr. Onsild, af 16. august 2010.

Forklaringer

UA og KS har afgivet supplerende forklaring. Der er endvidere afgivet forklaring af HM.

UA har forklaret, at han vurderer vejene på det gamle kort, ekstraktens side 94, til at være nogenlunde lige brede. Søtofte er en grusvej. Han var ikke hjemme, da de startede med at plante hækken. Det var helt tydeligt for ham, at hækken blev plantet i grus. Han så maskinerne, som blev brugt til at plante hækken. Den gravemaskine, der blev anvendt, var vel 1,30 m bred. Man kunne se, hvor gravemaskinen havde kørt på vejen. Han kan ikke sige, hvor tæt på rabatten den havde kørt. Det er korrekt, at der er en lille niveauforskel på den anden side af rabatten. Hækken stod ret langt fra rabatten. Han tror, der har været grus op til skelpælene oprindeligt, men nu er der græs. Vejen har ændret form efter, at hækken blev plantet.

KS har forklaret, at der var placeret en sten på vejen i 2009.

På det tidspunkt opfattede hun vejen som en privat vej og disponerede ud fra dette, hvilket hun havde fået oplyst fra kommunen. Hun plantede hækken ved brug af en mindre gravemaskine. Der blev plantet langs hældningen, hvorfor hækken runder. Hun plantede ikke hækken i vejen, og hun har aldrig anerkendt en bestemt bredde af vejen.

Der var et møde med repræsentanter fra kommunen efter byrettens dom af 2. august 2016. Det foregik ude på ejendommen. HM og AJ deltog fra kommunen. De besigtigede hækken. Hun oplyste, at hækken var placeret som sket på grund af niveauforskellen i terrænet. Hækken kunne ikke genere færdslen, fordi den stod i et areal, der ikke var vej. Den stod ude i kanten af hældningen ind mod marken. Der var ikke grus, hvor hun plantede, men det var lige ved kanten af gruset. Hun er enig i det referat af 21. september 2016, der foreligger fra mødet. De talte ikke under mødet om, at der var sket beplantning i selve vejarealet, og hun fandt ikke anledning til at reagere på referatet.

Det er korrekt, at der gror græs og ukrudt ved hækkenes rødder.

HM har forklaret, at han er uddannet landinspektør og ansat som sagsbehandler i Mariagerfjord Kommune inden for vejområdet under Teknik og Miljø.

Baggrunden for mødet ude på stedet i 2016 var placering af nogle sten, som ifølge UA var til gene for hans færdsel. Hækken blev plantet i den periode, hvor KS ikke anerkendte vejen som privat fællesvej. Vejen blev særskilt matrikuleret ved udstykningen i 2010. Ude på stedet var hækken placeret på det område, der var udstykket som vejareal. Det kunne man se i forhold til skelpælernes placering. Efter de luftfotos, han har set, blev der mindre vejareal på grund af hækken. Placeringen af hækken var ikke det centrale for mødet – det var stenene, som var lagt tæt på et hjørne af vejen.

Han husker ikke, at det under mødet blev drøftet, at kommunen ikke mente, at hækken var til gene for færdslen på stedet, og at der derfor ikke var hjemmel til at kræve den fjernet. Den vurdering, der er i mødereferatet herom, er baseret på, hvordan hækken så ud på det aktuelle tidspunkt, hvor der ikke var behov for beskæring.

Han går ud fra, at landinspektøren afsatte skellene efter forholdene i marken i forbindelse med udstykningen i 2010. Det udstykkede vejareal var således i overensstemmelse med vejens faktiske brug.

Han ved ikke, hvorfor vejen blev udskilt som særskilt matrikelnummer i 2010. Det har formentlig været for at sikre den bedst mulige vejadgang for de udstykkede grunde.

Ved et vejudlæg reserveres der et areal til benyttelse af vej, uden at hele arealet nødvendigvis vil blive udnyttet hertil. Ved et vejudlæg er grænsen mere flydende, end hvis hele vejarealet er udskilt særskilt som sket ved udstykningen. I den sidstnævnte situation må det udstykkede vejareal være det areal, man ønsker at benytte som vej. Skelpælene må ved udstykningen være sat i kanten af den gamle vej, som forløb på stedet. Det understøttes af, at vejen snævrer lidt ind i den ene ende.

Inden han udfærdigede afgørelsen af 30. juni 2017, undersøgte han, hvordan vejen tidligere så ud. Det skete primært på grundlag af historiske kort, også længere tilbage end 2010. Da var vejen bredere end den nuværende.

Han kan ikke huske, om KS forud for afgørelsen har givet udtryk for, at hækken ikke var plantet i vejen. Han har medtaget de oplysninger fra hendes høringssvar, som han fandt relevant for sagen.

Han mener, at KS selv har valgt at udskille vejarealet og dermed anerkendt vejens bredde. Efter plantning af hækken har hun da heller ikke fået den del af arealet, den står på, noteret, som om det ikke er vej. Derfor har han i sin afgørelse lagt til grund, at hækken stod i et vejareal. Der var ikke grund til at få foretaget en skelforretning forud for afgørelsen, da KS

ejer både vejen og de tilstødende grunde, som hækken er plantet op til. Han var ikke i tvivl om, at hækken stod i vejarealet. Der skete høring af de mulige brugere af vejen i området, inden afgørelsen blev truffet.

Foreholdt kommunens bemærkninger i mail af 18. august 2017, pkt. 7., har han forklaret, at antagelsen af, at vejejer har anerkendt skel, beror på matrikuleringen af vejen, som er sket på KSs egen foranledning.

Ifølge brev af 17. september 2009 fra Mariagerfjord Kommune er vejen efter kommunens opfattelse privat vej. Han undrer sig over, at KS derfor kort efter i 2010 lod den notere som et vejareal ved udstykningen. Det var ikke et krav, at den vej blev afsat i forbindelse med udstykningen.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

UA har yderligere anført, at der på det tidspunkt, hvor påbuddet blev meddelt, ikke var en tvist om, at hækken var plantet i vejarealet. Skelpælene blev placeret i forbindelse med udstykningen i 2010, og de angav samtidig vejarealet. Det fremgår tydeligt af sagens oplysninger, at hækken er plantet uden for de udstykkede parcelhusgrunde og i det areal, som er angivet som vejareal. Forud for påbuddet undersøgte Mariagerfjord Kommune forholdene i marken, som svarede til matrikelkortet. Kommunen kunne derfor uden for enhver tvivl fastslå, at hækken var placeret i vejen. Det er uden betydning, at KS efterfølgende giver udtryk for, at dette er forkert.

Vejdirektoratet har bestridt, at der på tidspunktet for kommunens påbud ikke var en tvist om, at hækken var plantet i vejarealet. Kommunen skulle forud for påbuddet have afklaret, hvilket vejareal vejejer anerkendte, og vejejerens opfattelse af udstrækningen af det ibrugtagne vejareal. Hverken kommunen eller Vejdirektoratet kan pålægge vejejer at anerkende udstrækningen af en privat fællesvej, da dette er et privatretligt spørgsmål, som falder uden for deres kompetence.

Den udstykning, som blev gennemført af KS, og hvorved bl.a. den private fællesvej blev selvstændigt matrikuleret, udgør ikke en endelig stillingtagen til bredden af det areal, der var taget i brug for den private fællesvej. Det bestrides, at det ved udstykningen må være naturligt at placere skellet, hvor vejarealet for den private fællesvej begynder. Et vejudlæg er en reservation af et bestemt areal til fremtidig anvendelse som privat fællesvej, jf. privatslovens § 10, nr. 7. Den gennemførte udstykning kan ikke tillægges betydning ved vurderingen af den private fællesvejs ibrugtagne areal, når vejejer ikke anerkender dette.

KS har yderligere anført, at hun ikke på noget tidspunkt har anerkendt en bestemt vejbredde.

Landsrettens begrundelse og resultat

Det fremgår af Vestre Landsrets dom af 7. februar 2017, at vejen må anses for den væsentligste adgang til matrikel nr. ... og ..., som ejes af UA.

Herefter og i øvrigt af de grunde, som byretten har anført, tiltræder landsretten, at UA må anses for at være part i sagen, og at der er sket partshøring af ham ved Vejdirektoratets mail af 31. januar 2018.

Der er efter de foreliggende oplysninger ikke grundlag for at fastslå, at den korte høringsfrist medfører, at Vejdirektoratets afgørelse skal tilsidesættes som ugyldig.

Det kan heller ikke efter bevisførelsen for landsretten anses for bevist, at KS har anerkendt en bestemt vejbredde. Den omstændighed, at KS særskilt har fået matrikuleret det areal, som hækken er plantet på, som vej ved udstykningen i 2010, kan hverken i sig selv eller sammenholdt med sagens øvrige oplysninger tages som udtryk for en anerkendelse af, at det udstykkede areal i sin helhed er taget i brug som vej.

Herefter og i øvrigt af de grunde, som byretten har anført, tiltræder landsretten, at Vejdirektoratet er frifundet som sket.

Af de grunde, som byretten har anført, tiltræder landsretten endvidere, at KS er frifundet som sket.

Landsretten stadfæster derfor byrettens dom.

Efter sagens udfald skal UA i sagsomkostninger for landsretten betale 25.000 kr. til Vejdirektoratet til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb.

Efter sagens udfald skal UA i sagsomkostninger for landsretten endvidere betale 25.000 kr. til KS til dækning af udgifter til advokatbistand inkl. moms. Ud over sagens værdi er der ved fastsættelsen af beløbet til advokat taget hensyn til sagens omfang og forløb.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal UA inden 14 dage betale 25.000 kr. til Vejdirektoratet og 25.000 kr. til KS.

Beløbene forrentes efter rentelovens § 8 a.